pak nechrání ani před nevědomostí rejstříkových soudů, tím méně pak před jich sabotáží. Také není možno, jak činí Prager Tagblatt, vážně tvrditi, že by zřízení jakéhosi státního rejstříkového návladnictví odporovalo zákonu o soudní organisaci, ježto se jedná vlastně jen o rozšíření úředního právního stavu tím, že to, co platí nyní pouze o společnostech s r. o., platilo by příště i o ostatních právních subjektech, protokolaci podrobených. Tím padá také další obava Prager Tagblattu, jako by vznikalo tím nějaké protahování věci. Uvážíme-li dále, že se u nás zařízení to při společnostech s r. o. a na Slovensku při všech právních subjektech, protokolaci podmíněných v celku osvědčilo a že jedině tímto způsobem možno docíliti stejnoměrného postupu u všech rejstříkových soudů a že stejnoměrnost jest první podmínkou veškeré spravedlnosti, nezbývá nám než přimlouvati se za to, aby zařízení firemního komisařství i u nás v dohledné době rozšířeno bylo. Způsob provedení (zda samostatný úřad či rozšíření práva finančních prokuratur, zda stran všech zápisů rejstříkových soudů či jen vybraných, nejdůležitějších atd.) jest již věcí podřízenějšího rázu, o níž teprve tehdy možno se dohodovati, až shodnuti budeme v zásadě.

(Pokračování).

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

K výkladu druhého odstavce § 2. zákona o společnostech s ručením obmezeným. Závod cizozemský může provozovati obchody v tuzemsku i před tím než byla odbočka zapsána do obchodního rejstříku.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. května 1920, č. j. R I 219/20-I.

Žalovaný tvrdí, že žalující Švechatská továrna na Káble, společnost s ručením obmezeným v Praze, nebyla způsobilá uzavříti vlastním jménem nájemní smlouvu s ním a že tedy nemohla nabýti práv z této smlouvy, dotyčně z porušení jejího, poněvadž v době uzavření smlouvy nebyla ještě zapsána v obchodním rejstříku a ani jednatel Dr. K. podle tvrzení dovolatelova nájemní smlouvu s ním uzavřevší, ani hlavní závod, mající sídlo své v Dolních Rakousích, nepostoupili žalující straně nároků ze smlouvy té proti žalovanému. Podle § 2. zákona ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. z. o společnostech s ručením obmezeným ovšem tuzemská společnost s ručením obmezeným neexistuje před zápisem do obchodního rejstříku a podle § 107. téhož zákona závod cizozemský může v tuzemsku prostřednictvím své odbočky provozovati obchody toliko, jestliže si před tím opatří zápis této odbočky do rejstříku příslušného obchodního soudu.

Ze souhlasného přednesení obou stran sporných však vysvítá, že žalující odbočka v době uzavření nájemné smlouvy už faktícky existovala.

Z § 2. zák. o obchodních společnostech s r. o. vysvítá, že smlouvy ve prospěch společnosti takové, do rejstříku obchodního ještě nezapsané, nejsou zásadně vyloučeny. Osoby, jednající při tom jako zástupcové společnosti, sluší v té příčině pokládati za jednatele bez příkazu ve smyslu čl. 55. obchod. zák., dotyčně §§ 1035. a 1039. o. z. o.; uzavřené smlouvy jsou platné za jejich osobního solidárního ručení a jsou pro spolukontrahenta závazné. Smlouva nájemní byla uzavřena dle souhlasného přednesu obou sporných stran mezi žalovaným a žalující odbočkou, čemuž nelze jinak rozuměti než, že Dr. K., kterýž osobně uzavřel onu smlouvu se žalovaným, učinil tak platně pro žalující odbočku. Již tím, že tato odbočka podala, když už byla v obchodním rejstříku zapsána, žalobu o náhradu škody proti odpůrci, schválila dodatečně onu trhovou smlouvu a převzala práva a závazky z ní plynoucí.

Dovolatel tudíž mylně se domnívá, že žalující strana nemá aktivní legitimace k žalobě. R. z. s. —I.

Manžel, který nežije dle vzájemné dohody ve společné domácnosti se svou manželkou, není povinen přispívati na výživu dítěte, které jeho manželka proti jeho vůli ve své domácnosti ve výživě ponechala. (K výkladu § 141. obč. zák.).

Rozh. nejv. soudu ze dne 27. dubna 1920 č. j. R I 237/20-I.

Manželé S-ovi uzavřeli před 9 lety notářskou smlouvu, dle níž uspořádali nejen své majetkové poměry, ale zároveň ujednali, že se rozejdou a budou žíti každý odděleně. Na to za několik měsíců porodila manželka dítko, jehož manželský původ manžel nepopírá. Toto ponechala si dodnes manželka ve své výživě na svůj náklad a podala nyní u příslušného okres. soudu návrh, aby bylo manželu uloženo, aby muž na výživu dítěte přispíval od 1. února t. r. obnosem 30 Kč měsíčně.

Soud I. stolice, vyslechnuv oba manžely, nařídil otci dítka, aby naň navržený obnos 30 Kč měsíčně, počínaje jmenovaným dnem pod následky exekuce přispíval a odůvodnil usnesení tím, že prý manželku opustil, že se o dítko nestará a že jest proto povinen dle § 141. obč. zák. na výživu dítěte uvedeným obnosem přispívati.

K rekursu manželu, v němž kromě vytýkané výše jemu uložených alimentů, uvedl, že vždy projevoval ochotu do své domácnosti dítě přijati a oň se starati, zrušil soud II. stolice usnesení v odpor vzaté a nařídil soudu I. stolice, aby řízení doplnil, neboť když manželé nežijící ve společné domácnosti dosud se neshodli na tom, který z nich má si dítko ponechati ve své výživě a nebylo také o tom soudem rozhodnuto, není manželka oprávněna, když manžel jeví ochotu dítě převziti do své domácnosti, rozhodovati o tom, kdo z manželů má právo dítko ve své výživě a ošetřování podržeti.

Dokud příslušný soud za tohoto stavu věci o tom pravoplatně nerozhodne, nemůže býti manžel přinucen něčeho na výživu dítěte platiti.

Ku revisnímu rekursu matky dítěte nejvyšší soud toto usnesení rekursního soudu potvrdil, odůvodniv je takto:

Podle § 141. obč. zák. jest ovšem otec povinen pečovati o výživu dětí, pokud samy živiti se nemohou, ale zpravidla činí této povinosti alimentační zadost tím, že poskytuje dětem výživu in natura ve své domácnosti. Platiti na výživu dítěte domácnosti jeho nesdílejícího povinen jest jen tehdy, když děti s jeho přivolením a vědomím, po případě ze závažných důvodů i bez jeho svolení meškají mimo dům otcovský. Vůči dítěti, jež proti vůli otcově bez dostatečného důvodu nesdílí domácnosti otcovské, alimentační povinost zploditelova pomíjí.

V případě, o který jde, projevoval otec dítěte vždy ochotu a projevuje ji i tentokrát živiti dítě a starati se o ně ve své domácnosti, že však manželka jeho odmítla tento návrh a byla s alimentačním požadavkem již v první stolici odkázána. Naproti tomu matka dítěte uvádí, že podala nyní žádost poprvé, že muž nechtěl o dítěti nikdy slyšeti, nikdy nežádal, aby mu odevzdala dítě do výchovy a výživy; vždy byl s tím srozuměn, aby bylo dítě u ní, říkal jen, že na dítě ničeho nedá, ať si je živí sama; že nemá vlastně ani domácnosti, ve které by mohl dítě živiti, nýbrž činí takový návrh jen proto, aby ji zastrašil, by na něm pro dítě ničeho nepožadovala.

Pro řešení otázky, je-li S. povinen platiti na výživu své nezletilé dcery u matky se nalézající, jest dle toho, co vyloženo, tedy důležito, zda správným je tvrzení otcovo či matčino. V té příčině neposkytují spisy nižádného podkladu skutkového i jest proto z tohoto důvodu a v tom směru odůvodněno rekursním soudem vyslovené zrušení usnesení soudu prvého a doplnění tomuto nařízené.

Dovolacímu rekursu nebylo tedy lze přiznati oprávněnosti.

R. z. s. —I.

K praxi zákona ze dne 27. května 1919 č. 318 sb. z. a nař. o zajištění půdy drobným pachtýřům. (K výkladu slova »rodina« v § 1. zákona).

Okresní soud v N., oddělení I., usnesením ze dne 21. března 1920 č. j. Nc I 1430/19-26 zamítl přihlášky žadatelů manželů Hruškových a Uličných na přiznání panských pozemků z toho důvodu, že neužívali a neobdělávali žádané pozemky co pachtýři po celou v zákoně stanovenou dobu, aniž by je byli převzali od člena vlastní rodiny neb od předchůdce v držbě nemovitosti, se kterou pozemky ony byly obdělávány.